

котловината. Не намѣрихме нищо. Късно стана. На другия день трѣбваше да се търси и на противоположната страна. Всичко това се прие. Зеръ съгласието помежду ни цѣвтеше. На връщане се занимавахме съ прѣслѣждане на ловъ. Бай Василь удари 2 заяка. Шомъ прѣстигнахме въ кѣщи, бай Василь съ голѣмо усърдие ги отра и прѣчисти. Натопи ги въ вода да се изкисватъ. Слѣдъ вечерята, говорѣше на съпругата си:

— Жена! и ти виждашъ я, че работата отива на добръ. Ще намѣримъ паритѣ. Днесъ не сполучихме. На връщане си казахъ, че, ако утрѣ сполучимъ, то да убия единъ заякъ. Пъкъ работата като е сигурна, вижъ, не единъ, а два ги донесохъ.

Съпругата му самодоволно се усмихваше. Това правеше на съпруга ѝ удоволствие и той я гледаше най-любезно. Тя му каза:

— Тѣй, тѣй, мжко, който търси ще намѣри. Трѣбва да се надѣмъ.

Тая вечеръ стояхме доста късничко. Говорихме си различно. Само врѣмето гледахме да се минува. Господжата прѣзъ всичкото врѣме вземаше най-живо участие. На другия день пакъ трѣбваше да се пѣтува и пакъ работа усилена и усърдна. Легнахме си. За зла, пъкъ и за добра честь, прѣзъ тая нощъ снѣгътъ бѣше покрилъ обетованата ни земя на дебелина около 40 с. м., тѣй, че на другия день останахме въ кѣщи. По никой начинъ не бѣше възможно ходенето. Бай Василь горкия твърдѣ много съжелѣваше. «Не мога да търпя», казваше ни. Него день се занимавахме съ готвенето на зайцитѣ. Бай Василь се прѣпоръчваше за добъръ готвачъ. Всичко това бѣше готово за вечерята. Слѣдъ като се навечеряхме, насѣдохме около огнището. Приказкитѣ пакъ се започнаха. Една отъ най-интереснитѣ бѣше тая, която ни разправи бай Василь. Това не бѣше приказка, а дѣйствителностъ, ето защо азъ намирамъ за необходимо да я прѣдамъ. Бай Василь зачвана тогава: «Имахъ си единъ кожухаръ въ Бршовъ, комуто продавахъ ко-